

Ifjusági hetilap.

<p>Megjelenik minden vasárnap egy nyomtatott íven szines borítékkal, és havonként egy képpel.</p>	<p>Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos Sz. Kalocsa Róza. Szerkesztői szállás: papnövelde-utca 7 sz. (hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)</p>	<p>Előfizetési föltételek: Egész évre 6 ft. — kr. Félévre 3 „ — „ Negyedévre 1 „ 50 kr</p>
--	--	---

A gyermek és a lepke.

Állj meg, állj meg cseppke
Fényes, tarka lepke!
Ne siess hiába
Virágról virágra.

„Nem állok meg, nem, nem!
El kell tova mennem,
Röptöm sem hiába
Virágról virágra.

Te illatát érzed
De én szívok mézet,
Igen, igen gyermek
Engemet ez nyer meg!“

Szegény, szegény cseppke
Fényes, tarka lepke,
Nem vagy boldog mégse
Nem úgy mint a méhe.

Ő télre eltesz
Neki mindig is lesz,
Ámde a te élted
Pillanatnyi élet!

Télen finom szálba
Be vagy mélyen zárva,
Ébren avagy alva
Mindegy! meg vagy halva.

És a méh az zsong is,
Vigan száll és dong is,
De te némán szállva
Bus vagy mint az árva!

„Ne hidd ne hidd gyermek
A képzelet csal meg,
Kárpótolva minden
Végzetesen, bölcsen.

Mi hiányzik egynek
A másikban van meg,
S mi hiányzik nékem
Pótolva lesz épen.

Néma vagyok bárha
Lelkem nincsen zárva,
S hü tolmácsolása
Szárnyam ragyogása.

S habár mint a méhe
Nem gondolok téltre,
Mégis a halálom
Csak egy rövid álom

A virágok élte
Ébreszt egy új létre,
Lejön színek érttem
Szárnyaimon érzem.

S míg a kicsiny méhe
A szorgalom képe,
Igy én leszek másnak —
A feltámasztásnak!

S mindenik bogárka
Mely a földet járja,
Rejtve, avagy látva,
Eszmét hord, bár szállva

S minden összevéve
A teremtés képe,
Porszemekből világ
Rovar, ember virág!

Urunk nagy eszméje,
Hatalma, és fénye!
Boruljunk le sorba
Előtte a porba! . . .

MAJTHÉNYI FLÓRA.

Az árva fiú.

Dráma 3 felvonásban.

Történik P e s t e n .

Idő : jelenkor.

Az első felvonás *személyei* :

Gróf Tennerné.

Jolánka)
Józsi) gyermekei

Nevelőnő a grófnénál.

Kántor Gyula szegény tanuló.

Kántorné.

Pista inas a grófnénál.

1. Felvonás.

(Gróf Tennerné lakása Pesten, gazdagon butorozott terem, két asztal, az egyiknél ül: Jolánka, Józsi a nevelőnővel, tanulnak; a másik asztalnál ablak mellett, könyvvel kezében Tennerné. Később Pista.)

I. Jelenet.

Jolánka. Ugyan Józsi! nézze már kisasszony, Józsi a tentát az épen most letisztázott fordításomra öntötte.

Nevelőnő (bosszusan.) Önnek magaviselete végkép kiállhatlanná válik, el szobájába, és nem fog ebédhez jönni.

Józsí (az asztal alatt Jolánka felé rug, fejével daczosan int, de nem mozdul.)

Nevelőnő. Hallotta ön mint mondtam?! Távozzék! Jolánka jöjjön velem sétáljunk egy kissé a kertben.

Jolánka (szomoruan, könnyezve, szeliden felkel székeről, s nevelőnője kezét megfogva.) Megyek kedves néni.

Tennerné (az előbbi beszédre figyelve könyvét letette.) Kérem kisasszony ne menjenek ki egy kissé, épen egy nevelőt várok, kit az egyetemi tanárok ajánlottak, derék fiúnak mondják, olyanak ki e rakonezátlan, szófogadatlan gyermeket megtudja tanítani. Óhajtanám felőle a kegyed véleményét is hallani.

Nevelőnő. Parancsára grófnő. (Leülnek újra, Józsí a Jolán székét elrántja, ki leülés helyett a nevelőnőre esik.)

Grófné (haragosan csönget, belép Pista.) Vezesse szobájába azt a fiút, és ha meg nem javítja magát, szigoruan büntetni fogom. (Pista Józsí felé közeledik, ki nyelvét öltögeti rá, s mindig odább fut. A középjáton kopognak s belép.)

II. Jelenet.

Kántor Gyula. Előbbiek.

Gyula (kopott de tiszta ruhában zavartan lép be.) Alászolgájkuk. Bocsánat, nem találtam az előszobában senkit, én . . . mélt. gróf Tennerné asszonyt keresem.

Grófné (feláll, sa még mindig futkározó Józsira tekintve némi zavarral.) Én vagyok, mit kíván ön?

Gyula. Én Kántor Gyula, negyedéves joghallgató vagyok, Kovács egyetemi tanár ur tiszteletét, s egyszersmind névjegyet hozom. Méltóztassék.

Grófné (átveszi a névjegyet.) Ugy, tehát fiam nevelője! Kérem foglaljon helyet.

Józsí. Mit?! ez a madárváz akar az én nevelőm lenni! Ha, ha, ha! (Szemtelenül végig nézve rajta.) Ha ön Tenner ezredes fiának akar nevelője lenni, legalább becsületes ruhába öltözhetett volna mikor ide jön. (Egy mellékajton kifut, Pista utánna.)

Mind a három nő (szótlantul, megdermedve felállnak.)

Grófné (magát összeszedve.) Ön Kántor ur egy olyan jelenetnek volt tanuja, mellyel jobban bemutatta magát fiam mint én hosszas leirással tehettem volna. (Leül és szeméit törli.) De el kell önnek mondanom mindent, hogy számot vethessen magával, ha képesnek hiszi e magát fiam gyökeres átváltoztatására, vagy nem, mert

mint látja a dolog sürgős, és ha kétkedik ön benne, hogy rajta változtathasson, akkor lelkiismeretesen kérem önt, ne vállalja el ez állást, mert szándékom csak olyan egyénre bizni, ki által időt nem veszítünk.

Gyula (eleintén kissé elfogultan, majd mindig bátrabban és lelkesen.) Méltóságos asszonyom, biztos sikert nem ígérhet senki, az a jövő titka, én sanyaruságban növekedtem, tiz éves korom óta tartom fel magamat tanításom által, s nem egy gyermeknek találtam már el természete kulcsát. Rendelkezzék méltóságod minden időmmel és minden erőmmel. Iparkodom bizalmát megérdemelni; többet mint b. esületes ember nem ígérhetek.

Grófné (kezét nyujtva.) Igaza van önnek, hogy csak annyit ígér, mennyi tőle telik. Lássá ezt óhajtottam öntől hallani, ha határozottan sikert ígér, akkor nem mertem volna bizni; így hiszem, hogy ha van fiamban a javulásra hajlam, ön mindent megkísért vele.

Gyula. Ezt ígérem méltóságodnak. Hanem ha megengedi, bátor leszek még egy pár kérdést intézni méltóságodhoz.

Grófné. A föltételekről és a tiszteletdíjról nemde?

Gyula (elpirulva.) Oh, nem! hanem az ifju grófról, hogy különösen mi ellene a legnagyobb panasz?

Grófné. Hogy megrögzött rossz volna benne, azt még nem mondhatnám róla, hanem pajkos a durvaságig, például amott kis leányom Jolánka (kölesönös üdvözet) iránt, mindig annyira ingerkedő, hogy nem egyszer sirva fakasztja, nevelőnőjüknek pedig (ismét kölesönös köszönés) egyáltalán nem akar szótfogadni, nem tanul, bár szép esze van, makacs... óh Istenem, mennyire vagyok én büntetve gyermekeimmel!

Jolánka (anyjához simul.) Kedves jó anyám ne légy szomorú, hiszen én iparkodom...

Grófné. Igazad van gyermekem, (haját simogatja.) Ah! de egy rossz gyermek annyi bánatot okozhat. De most menj vissza, folytassátok a tanulást a kisasszonnyal. (Gyulához.) Lássá ön, és még, mi legjobban bánthat engemet, az, hogy fiamat én kényeztetém el. Ön előtt el kell mondanom, hogy tudja magát mihez tartani, én a forradalomban elvesztém férjemet és első fiamat, azután pár évvel későbbben férjhez mentem másodszor Tenner nyugalmazott ezredeshez, és mikor fiam született, atyja meg elhalt, sokáig szomorú voltam, végre gyermekeinkben találtam egyetlen örömemet vigasztomat, elhalmoztam szeretettel őket, elkényeztettem... Jolánkánál nem tett kárt, ez csak jó hatással volt, de Józsi... (beszéde alatt lassankint fokozódik a szomorú hatás) aligha derék emberré válik.

Gyula (lelkesen.) Méltóságod bizalma annyira megihatott, hogy most már majdnem ígérni merném a biztos sikert, annyi jó akaratot és jó szándékot érzek magamban.

Grófné. Köszönöm ez ígéretet Kántor ur, én nem tudom ho-

gyan van, ön oly bizalmat ébresztett bennem, olyan — nem tudom ki sem magyarázni — olyan ismerősnek tünik nekem fel arca, szemkifejezése . . . pedig mondhatom, hogy idegen és ismeretlen emberek iránt épen nem vagyok hirtelen bizalmas és közlékeny . . . De térjünk át az anyagi dolgokra is: önnek nálunk egész ellátása, külön szobája és évi 600 frtja leend. Elfogadja?

Gyula (meglepetve) Hat száz forint!

Grófné. Kevés talán?

Gyula. Oh! grófnő . . . bocsánat, méltóságos asszony, de hogy kevés, inkább az lepett meg, hogy sok, lássa itt lakik szegény beteg édesanyám, és én most annak némi kis enyhülést, némi kis kényelmet szerezhettek. (Kezet csókol hevesen.) Oh! méltóságos asszonyom, milyen boldoggá tesz engem!

Grófné. Ennek szivemből örülök . . . és atyja él, szinte itt van Pesten?

Gyula. Atyám már nem él. (Meghatva.) Engem is ért már veszteség méltóságos asszonyom, a leggondosabb, legjobb atyát vesztettem el. Szegény volt bár, de éjet napot egyé tett, hogy engemet tanitathasson, míg otthon laktam a mit ő tudott arra mindenre megtanított, későbbben elbetegesedett akkor meg én hasznát vettem tanulással és már évek óta én keresek számukra . . .

Grófné. Hej! ha fiamból is ily derék embert nevelne ön mint maga, örökre lekötelezettje lennék (Pista jó.)

Pista. Méltóságos asszonyom, vendégek érkeztek.

Gyula. Ezer bocsánat, én távozom.

Grófné. De ebédre vissza várjuk önt.

Gyula. Parancsára méltóságodnak. Kezeit csókolom. (El.)

Pista. Ejnye kérem alássan, de hasonlít az az ur a boldogult méltóságos úrhoz!

Grófné. Nekem is úgy tetszett mintha láttam volna már ez arcot valahol. Mond a vendégeknek, azonnal megyek,

Pista (menet közben.) Milyen különös, milyen különös.

Grófné (a nevelőnőhöz, ki Jolánkával közeledik hozzá.) Nos, hogy tetszik önnek ez a fiatal ember?

Nevelőnő. Igen jól, modora szerény bár, de határozott, és ilyen kell a mi kis Józsinknak, mely kényszerítse meghajolni. Nagy fekete szeméből annyi szellem és annyi jóság látszik! Részemről én az első hatás után ítélve csak jót várok.

Grófné. Nekem is feltűntek szép lelkes szemei, és oly ismerősnek tetszetek, de nem tudtam honnan. (Merengve.) Szegény első férjemnek Gyulának voltak ilyen szemei.

Jolánka (ez alatt a nevelőnőhöz simulva figyelt a beszédre.) Hisz az új nevelő urat is Gyulának hívják.

Grófné. Milyen különös véletlen! (Pista jó.)

Pista. Kérem alássan a vendégek . . .

Gröfne (mintegy felébredve.) Igaz, hát menjünk.

V á l t o z á s.

III. Jelenet.

(Szegényes padlásszoba, egy asztal rajta gyógyszerek, pár szék; egy szalmaágyon fekszik beteg *Kántorné*, később *Gyula*.)

Kántorné (elgyöngülve.) Ah! mily soká jön az én fiam . . . talán haza sem ér addig, míg meghalok . . . Fiam jöjj már! Fiam? de hát mondhatom-e én őt joggal annak? Oh igen! hiszen annyira szerettem én őt mindig, mintha saját gyermekem lett volna! . . . (Köhög.) Oh, jaj! csak addig meg ne haljak míg őtet még egyszer meglátom. Oh! jöjj, mig nem késő fiam!

Gyula sietve jő.

Gyula. Itt vagyok kedves jó anyám, mit kíván.

Kántorné (zokogásba tör ki.) Nem vagyok én neked anyád . . . jaj! szívem meghasad.

Gyula. Mi lelte jó anyámat, hogy úgy sir, hiszen én örömet hoztam, ezután nem leszünk szegények, minden kényelméről gondoskodni fogok, képzelje csak! hatszáz uj frt. évi fizetésem lesz.

Kántorné (magával küzdve) Nem, nem fogadhatom el . . . érzem, hogy közel vagyok síromhoz, egy görcsroham . . . és én magammal vihetném e titkot a sírba . . .

Gyula. Micsoda titkot anyám?

Kántorné (erőt véve magán, fájdalmas hangon.) Mondtam már, hogy nem vagyok anyád . . . Lásd a förradalomban . . . férjem talált tégedet, és mi felneveltünk, de későbbben annyira megszerettünk . . . hogy egyikünknek sem volt bátorsága neked azt mondani, hogy . . . nem saját gyermekünk vagy . . .

Gyula (arcát kezébe rejtve.) Oh gyermek-álmaim! (Fejét felémelve) tehát ezek visszaemlékezések voltak!? Nem álmodtam!

Kántorné (sirva.) Hát nem bocsáthatsz meg nekem?

Gyula (hévvel.) Megbocsátani neked?! mit? Hogy a szegény árvát felfogtad, hogy azt ápoltad, róla gondoskodtál, megvontál magadtól mindent, s neki adtad? Szeretettel halmoztad el, saját anyám sem tett volna velem enyit, nem megbocsátok (térdre hullva) hanem áldalak a n y á m!

Kántorné. Hah! (Elalél.)

Gyula. Anyám! kedves anyám, mi bajod? Az Istenért szólj! . . . Nem felel . . . mi bajod? . . .

Kántorné (lassankint eszmél.) Az öröm . . . elfojtotta hangomat, fiam, kedves fiam . . . hát megbocsátod nekem azt az önzést . . . hogy nem tudtam tőled megválni . . . de lásd, szegény boldogult férjemmel együtt megírtuk akkor mindjárt, és a bírák . . . megis pecsételték hitelesen . . . mind azon körülmények leírását, melyek között téged felvettünk.

Gyula. Lásd, mily gondoskodók voltatok, sokkal jobb azt nekem csak most tudnom meg, mert ha régebben tudom, bizonyosan nem tanultam volna olyan szorgalmasan, hanem mindig azaz egy eszme által foglalkoztatva talán nem is vált volna belőlem olyan becsületes, szorgalmas ember, mint minőt ti akartatok nevelni, hát csak köszönet érte.

Kántorné. Most már könnyebben halok meg, megszabadulva e tehertől. (Elgyengülve.) Huzd ki annak az asztalnak a fiókját, ott találsz egy kis szekrényt. (Nyakáról egy zsinóron kulcsot vesz le.) Ez kinyitja . . . abban van a bizonyítvány . . . ah!

Gyula (szenvedélyesen, remegve nyitja fel a szekrénykét.) Ah egy finom kis zsebkendő, szegletén N. Gy. betűk . . . és a bizonyítvány lássuk. (Olvasni kezd.) Mi alólirottak a teljes szent háromság nevében hitünkkel, s pecsétünkkel bizonyítjuk, hogy . . . (szemeit törli). A betűk összefutnak előttem, nem tudom olvasni . . . hogy Szabó Sándor helybeli kántor, tegnap estve, egy kirabolt, és hullákkal környezett hintó mellől, egy kis fiút . . . (Elfogódva.) Hullák közül tehát! E szerint a hozzám tartozók elhaltak. Nyugodjanak szegények erőszakos haláluk után . . . egy, mintegy öt éves fiút. — miután háromszor kidoboltatta, hogy hozzátartozói, ha még életben volnának elvihessék — nem jelentkezővén senki örökből fel fogadott.

A gyermektől nem birtunk otthonjáról többet kitudni, csak hogy atyját nagyságolták, keresztneve neki is, atyjának is Gyula volt, és hogy egy Pista nevű inasra is emlékezett homályosan.

Következnek a pecsétek és aláírások. (Az ágy felé fordulva) De anyám szóljon kérem . . . hát . . . (Oda siet az ágyhoz kántorné mozdulatlan . . . megtapintja kezét.) Ah! milyen hideg és merev. (Eszmél, eszébe jut, hogy itt halál van; iszonyodva felsikolt.) Ah! Istenem! (Összerogy.)

(A függöny legördül.)

(Folytatása köv.)

Rolánd Bernát.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

— Sandmann, most mindketten az élet és halál közti választóuton vagyunk. Az, mi bennünket ezen pontra ragadt, hol most állunk, arról mindkettőnk lelkiismerete legyen felelős; közülünk egyik a megsértett becsvágy áldozata lehet. Szégyen volna, ha engesztelés nélkül halnánk meg. Öleljük meg egymást és bocsássunk meg egymásnak.

Ölelés és csók következett.

A párbaj megkezdődött. Hévvvel és merész bátorsággal irányozták a csapásokat. Tíz percz már elmúlt, s még nem volt eldöntve, ki fogja ezen becstelenítő, férfiatlan győzelmet aratni.

Végre Roland megsebzé ellenfelét.

— Meg vagy elégedve? kiálta.

Sandmann talán abban hagyta volna; de jelenlevő földieki fölbuzdíták még egy csapást merészelni. A vivás újra kezdődött, Sandmann megzavarodott, Rolánd csapását ügyetlenül kerülé ki, veszélyes vágás éré, ájultan földre rogyott.

Rolánd az elesettet holtnek tartá. Halálos gyötrellem foglalá el szivét. Szemei könnyelábbadtak habozott, hogy mi-tévő legyen. Brand Istenre kéré, hagyja el Jénát és mentse meg szabadságát menekülés által. Sok tétovázás után magát arra el is határá.

Mint gyötré és majd megrepeszté szivét e gondolat: „te gyilkos vagy“. Minő gyötrellem rágott belsején és mily közelhozta a kétségbeeséshez; anyjára való visszaemlékezése mily üres és pusztá volt kedélyében; minő pokolbeli félelemmel nézett szét maga körül . . . ez jobban érezhető mint leírható.

Lelkiismerete szemrehányásaitól gyötörve, városról-városra, tartományról-tartományra barangolt.

Hessen-Kasselben néhány napig tartózkodott, mert a jeni események következményeit Brand barátja oda akarta megírni. A szép várost, mely oly sok nevezetességgel bír, Roland megutálta; a szép vidék melyen a város fekszik — őt hidegen hagyá. Magába térve bolyongott az utcán, s minden legesekélyebb zörgésnél összeborzadt; azt hívé, ki őt valamivel hosszasabban nézegeté, benne gyilkosra ismert.

Néhány nap már elmúlt és a várva-várt levél nem érkezett meg. Oka annak a következő volt: a párviadal, mely Rolánd és Sandmann közt történt nemsokára közhirrre vált. Az egyetemi tanács a dolgot megvizsgálá, s Brand az ügy vizsgálatát akará bevárni, mielőtt barátjának irt volna. Hogy ezen levél, már nem fogja őt ott találni, gyanítható volt. Csak az vala a kérdés, hova legyen

czimezve? Brand azt hívé, hogy Bernát nem fogja elmulasztani Edelhold barátját meglátogatni; mert az ut, melyen ment abba a városba vezetett, hol Edelhold lakott. A levelet tehát Edelholdnak küldé.

Bernát Kasselt elhagyá, ingadozva mire szánja magát. Hannover városaiban néhány napig tartózkodott. A pompás vidék, melyben ezen város fekszik igen nagy benyomással volt szívére. A természetben minden öszhangzott, csak Bernát belseje nem. Megmászá a kis hegyeket, melyek környezék. — Bizonyos fájdalom tölté el keblét. Könyvelt szemekkel nézett az elragadó vidékre. Oh, mire vitt engem tulzott b esvágyam! szóla önmagához; mily boldog lehetnék most, ha nem követtem volna büszkeségem sugallatát! Ha Brand barátom tanácsát elfogadtam volna! ha nem gondoltam volna sértőim fecsegéseivel! Becsületemnek ez nem ártott volna semmit. Oh, hogy lehettem oly bolond, magamat oly megvetésre méltó emberektől oly utálatos tette elcsábíttatni! . . .

— Midőn becsületesem megakarám menteni, még beszennyezém magamat. Minden becsületes ember, ki ismer, irántam eddig tanusított tiszteletét, tőlem megvonandja. Oh! anyám, az anyák legjobb és legszivesebbje, hó könyvek peregnék le arczodról.

Az ég felé nézett és fogadást tőn, hogy hasonló tett által soha sem fogja magát megbecsületesíteni. Rolánd teendőjéről, és állapotjáról gondolkozott. Anyjához visszatérni? ez oly rettenetes gondolat vala előtte, hogy azonnal felhagyott vele.

— Hogyan? szóla ő, szeme elébe mehetek-e ezen nemes szivű nőnek? én, a törvény áthágója, én, egy szószegő fiú, egy gyilkos!

E szó „gyilkos“ borzasztóan hangzott fülében és egész lelkében megrendíté.

Szerencsétlen ifjú! Miért nem repültél gyermeki megbánással anyád karjai közé? Miért nem borultál térdre előtte? Ó bizonyosan egész lévvel anyai szívéhez szoritana, s benned ismét egyetlen fiát találná. „Te gyilkos nem valál“ mondaná.

A terv el vala határozva, Bernát egyenesen Hamburgba utazott, hogy ott hajóra szálljon, Hollandiába utazandó; onnét Afrikába, vagy Kelet-Indiába.

Azon városba érkezett, hol meglített barátja Edelhold tekintélyes hivatalt viselt.

Nagyon óhajtotta ugyan ezen barátját még egyszer látni; de becsvágya hangosan megszólalt benne:

— Hogyan? te azon becsületes Edelholdot látogatnád meg, kihez csak a jóhoz való szeretet kötött, s ki viszont csupán azért szeretett, azért becsült és csak azért vált barátoddá, mivel téged épen cly nemes szivűnek tartott mint ő vala. Te nem vagy többé az a Rolánd, ki voltál. Ámbár szíved még most is csak minden nemes, jóért dobog; de elhisszi-e ő ezt? Nem fog-e téged könnyelmű-

nek tartani, mivel esalódott benned? Nem fogja-e a gyilkos előtt házáat bezárni?

Bernát a hajlam- és becsvággal küzdött, s végre elhatározá, hogy Edelholtot nem látogatja meg. Ha ezt megteszi, mázsányi teherrel könnyebbül meg szíve, anyját és magát szerencsétlenné nem teszi. Mert Edelholtnál őt egy levél várta Brandtól, melyben ez neki azon kellemes tudósítást jelenté, hogy Sandmann csak elájult és már egészen felgyógyult. Az egyetemi tanács — írja többek közt — megvizsgálta a dolgot, Bernátot némileg kimenté, de törvény szerint Sandmannal együtt kitiltá. Ezen levél soha sem került kezébe.

Anyjának néhány sorból álló levelet irt Hamburgból. Tartalma következő:

— Szeretett anyám! Hiven és becsületesen gondoskodott ön mindig boldogságomról. Én, azt oly szívvel ismerem el, mely örökké háladatosan fog önért dobogni. Oh, jó anyám, midőn önt elhagyám, midőn anyai karjaiból sirva kibontakozám szívem még nem sejttheté, hogy két év múlva bubánatba ejtem, melyet annak egész nagyságában fel tudok fogui.

Oh, bocsánat édes anyám, bocsánat! Az egyetemi közpolgárok egyike engem megsértett. Elég balga voltam a sértést nagyobbra venni, mint valóban érdemlé; elég vakmerő tett fogadásomat megszegni és sértőmmel párviadalba ereszkedni. Legyen nyugodt drága, jó anyám! Még a legszomorubbát kell önnek jelentenem. A legbensőbb megbánás könnyei gördülnek e papírra, midőn írom. Legyen elhatározva a legroszabbra, arra, mit mondani akarok és bocsásson meg; legalább ne átkozza szerencsétlen fiát. Ellenfeletem megsebzém, ő nem elégedett meg velem, a párbaj újra kezdődött; sértőmet egy szerencsétlen vágás érte — földre rogyott.

Jénából elszöktem, nem sokára már nem leszek német földön. Idegen földre sietek; talán ismét feltalálhatom azon nyugalmat, melyet Németországban egy tulzott becsvágy által elveszték. Annyi igaz, bárhol legyenek, mindenütt iparkodom, nemes és jó tettek által a rosztat ismét helyrehozni, mire egy heves szenvedély ragadt.

Holtig háladatos fia

R o l a n d Bernát.

Rolandné asszonyság épen gyümölcsös, szép kertjében mulatott, midőn e szomoru hirt hozó levél megérkezett.

(Vége köv.)

Az üveg készítés.

Az emberi munkásság egész területén nincs oly csodálatos készítmény mint az üveg. — Oly anyagok, melyek magukban csekélyeknek látszanak úgy egymásba vegyítettnek, hogy egy époly különböző, mint új jellemet képeznek.

Nemde, ha a homokot, ónmázt és gyöngyhamut látjátok, nem gondolnátok, hogy abból ama kemény, krystályszerű anyag lesz, melyet mi üvegnek nevezünk?

Az üveg közönséges részei a következők:

120 rész tisztára mosott fehér homok,

40 „ tiszta gyöngyhamu,

35 „ ónmáz,

18 „ salétrom és

1 „ fekete fertőző éleg (oxyd).

Ezen elegendő mennyiségben vett részek először is kihűtetnek, hogy minden nedvesség és szénsavtól mentek legyenek; a kihűtés fokozatonként történik. E kihűtött mennyiség üvegkeveréknek (Tritte) neveztetik. Ezután tiszta lapáton az olvasztókályha, mely már roppant tüzesre fűtetett, be egy melléknyílásán fazekakba vettetik, mire annak nyílását nedves agyaggal betömik, s csak egy kis lyukat hagynak rajta, hogy a kályha belsejébe beláthassanak.

Az üvegkeverék nemsokára földagad, s olyan lesz mint egy háborgó tüztenger.

A főzés alatt gyakran vetetik ki hosszú vasruddal a tömegből próbára, mignem az üveg tiszta és átlátszóvá lesz. Ekkor az üveget kihagyják annyira hűlni, hogy azt, mint a tésztát tetszés szerint idomíthassák. Az üveg ilyenkor oly nyulós, hogy egy szálat, egy motolla körül száz ölnyi hosszúra is lehet tekerni.

Most már oly állapotban van, hogy fel lehet fujni.

A közönséges üveget következőleg készítik: a munkás, egy, egy lábnyi hosszú vas csövet a már megolvadt üvegbe márt, s úgy fordítja, hogy egy kicsiny tapadjon rajta; ekkor kihuzza, s a földre hajtja, hogy a fentapadt tömeg saját súlya által lefelé huzassék, s ezzel egyszerre belefúj a cső felső nyílásába, mialatt a tömeg szélességébe is terjed, és hosszas gömbölyű üres testté képződik.

Ezután a hűtőkemenczébe tétetik, melyben a legnagyobb melegtől kezdve a leghidegebbet is ki kell állnia. E fokenkénti kihűtés után az üveg kész és használható.

Elmondom azt is miként fődtetett fel az üveg; hogy az érdem a phöniciak-é azt tudjuk; különben a felfedezés egész véletlenül történt. Hajósok t. i. a tengerparton akartak főzni, s e célból salétrom darabokból tüzhelyet készítettek, melyre fazekaitak ál-

liták. A salétrom elolvadt a tűzben, összevegyült a homok és hamuval, s a hajósok nagy bámulatára egy fénylő tömeget képeztek, mely kihülve gyönyörű átlátszó kővé azaz üveggé vált.

H. MARISKA.

Ilonka szünórái.

— Az élet árny- és fényoldala. —

Milyen tarka az élet! Az egyik élet utjain virágok nyílnak, a másik öröm nélkül futja meg azt a pályát, s még alig éri el egy negyedét, im! jö a halál és elsőpri örökre.

Nagyobb ellentétet mégis alig láttam, mint az utóbbi napokban.

Két szép fiatal leányt ismertem.

Mind a kettő ugyan rangjánál fogva a társadalom fokozatán oly magasan állt felettem, hogy az egész ismerettség csak távolbóli látásra, vagy a legjobb esetben egy futó mosoly, egy pár közönséges szóra szorítkozott.

De nem következés azért, mert magas ranguak, hogy ilyen pár rokonszenves lény, bennünk ne ébreszthessen érdekeltséget, sőt szeretetet.

Tehát az említett két fiatal leány, olyan kedves, szép két jelenség volt, hogy minden jó emberben — ki nem irigy természetű levén kiváltságos helyzetüket nem nézte irigy szemmel, csakis rokonszenvet kelthetett.

Mind két leány mennyasszony volt . . .

Az egyik boldogságot, nyugalmat vélt találni, annyi balsors, annyi szenvedés után, mert, mintha csak élete célja a fájdalom lett volna, bölcsőjétől kezdve mindig küzdenie kellett. Szülei tizenhét évig voltak számüzetésben, atyja, a 48-ki forradalom egyik kiváló alakja, csak nem régiben térhetett vissza hazájába. Értitek-e ezt kis olvasóim tizenhét év! Ez alatt a gyermek ifjúvá, de az ifjú vén emberré lesz! Ily hosszú idő alatt az a leány — de mondjuk ki nevét:

Perczel Irma

valóságos nemtője volt családjának, kis testvéreit hű anyai gonddal ápolta, szüleit gyöngédséggel, szeretettel halmozta el, és enyhítette a számüzetés keserveit; mikor visszatértek a távolból még százszorta kedvesebb hazába, akkor Isten kiszólitotta őt, e világból, vissza helyezte többi testvérei az angyalokhoz.

Béke veled ifjú szép leány! Hiszen betöltöd hivatásodat, életed céljának megfeleltél, hát nem azért küldettél-e, mert környezetednek szüksége volt egy boldogító, egy mentő angyalra, s ime midőn visszajöttetek, mikor női rendeltetésedet követve, más körbe akartál lépni, Isten egészen magához vett mert te

elvégezted a miért küldetted . . . Vigasztalja meg az ur azokat, kiknek kebléről elszakadtál te már elhervadt virág!

.....

De forduljunk el a gyászszertartástól, térjünk haza kicsi körünkbe, s alig pár nap múlva legyünk tanui az élet fénypontjának.

Ablakunkkal átellenben van az egyetentemplom, tehát kis szobánkból ki sem kell mennünk, mert ime innen igen jól látjuk az előkészületet egy főúri nászhoz. Két nevezetes család lép ezáltal egymással rokonságba a Károlyi és Dégenfeld család.

Leírásom elején két fiatal leányról emlékezem, az egyiket az isteni gondviselés egy család vigaszára a borus napokban — küldötte le a földre, a másinak élete még eddig hasonlított a gondosan ápolt virághoz, mely a maga egész pompájában fejlődhetett ki, óva dértől és bántó szélétől. Most épen életének fénypontjára emelkedett, megkoronázta eddigi, vidáman töltött gyermekségét a boldogság.

De szép menyasszony! most meg már kötelességek szent kötelességek várnak reád, ha boldogító angyala leszesz is családodnak, ez még nem elég, talán az ég megóv a nagy fájdalomtól, a zaklatott, szenvedő élettől mint nem kímélte azt a másikat. De ugyebár tudod te azt, hogy rangod s állásodnál fogva ép oly kiváló helyet kell elfoglalnod, mint magyar nő. Ugyebár a boldogság, a gazdagság között sem feledkezel meg róla, hogy hazádnak nagyon sok szegény leánya van mind szellemi, mind anyagi tekintetben, ezekenek rendelt téged a sors nemőangyalul; lásd a férfiak, hadd intézzék az ország politikai dolgait, neked ép oly kiváló ép oly nagy és nemes kötelesség jutott . . . de mit beszélek én?! hiszen ott vannak előtted nővéreid nemes példája, nem szükséges azt nekem számodra elősorolnom jobban tudod te azt, én csak imát küldhetek az égbe boldogságodért . . .

Ejnye én itt, hogyan elgondolkozom pedig már érkezik az első koci, s kilép belőle a szép menyasszony, szemkápráztató fehér öltözékben vezeti Odeschali hercegnő (nővére) ennek zöld atlasz uszályos ruhájánál tán a menyasszony mesés értékű csipkéekkel díszített ruhája sem szebb. A hercegnő homlokát gyémánt korona ékesíti, míg az aradus hajzatára a legszebb ék, az arakoszoru van tűzve.

Hanem másik koci jő, itt is ugyanazon pompa, ugyanazén fény, vörös, lila, fehér, kék atlasz, moir ruhák, három rőfös uszályaikat inasok viszik, hanem ime ott jő, egy tisztelve szeretett nő, ezt mi is ismerjük, mert megszokta látogatni a szegények hajlékait is, pedig a királyné után mindjárt az első hely őt illeti. Ez gr. Andrássyné a miniszter-előkné, egészen magyar ruhá-

ban elől gyémántos diadém csillog a homlokán, míg hajára kis magyar, fátýolos fejkötő van tűzve.

Hanem a férfiak diszöltönyének leírásába ki merne fogni! Hiszen az ember szemét elkápráztatja a sok arany és gyémánt. A völegénynek csiznája sem látszik az arany himzéstől, de mégis talán legszebb az a lilaszín bársony mente, avval az arany sujtással... de az a kék bársony öltözék is szép, ah! amott Károlyi — az apa — vajon nehéz az az arany mente-láncz, meg az a kardkötő, meg az a forgó. Hiszen legalább is hat falu ára van rajta!

Az egyetemtemplomtól a díszmenet a ref. egyházba ment, hol már az ajtónál főtiszt. Török Pál ur várta a násznépet, hogy ő is áldását adhassa egyháznak egyik kedves tagjára (a menyasszonyra). A ref. templomból ki van zárva minden pompa, de ez alkalomra mégis zöld szőnyeg vonult végig a templom márványpadlatán.

A mi kedves főpapunk oly megható, lelkes beszéddel üdvözlé az új párt, olyan lélekből jövő áldást mondott az egész jelenlevő díszes közönségre, hogy nem egynek csillogtak szemeiben a megindulás könnyei, adja Isten, hogy ez áldásnak foganatja legyen!

Kálmán diák szünórái.

— Egy ifju halott —

Korunk legnagyobb költője, Hugo Victor, ki egy kis angolországi szigeten, Gerneseyn, száműzetésben él, egy remek gyámbeszédében, mely magas gondolatokban és mély eszmékben oly gazdag, mint írója mindegyik sora, többek között e szavakat mondja: „Itt tartják, a száműzöttek áldása fogantatos. Ifju halott, én meg áldalak!”

Midőn a mult hét péntekén őszinte megilletődéssel szívünkben egy korporsó mellett állottunk, lehetetlen volt, hogy e szavak eszünkbe ne jussanak. A család, melyet a veszteség legközvetlenebbül sujtott, s a barátok, kik fájdalomokban osztakeztak, csak imént látták viszont hosszas bujdosás után az édes haza földét. Bár sarokba támasztva már a száműzetés vándorbotját; de szívökben még a hontalanság utófájdalmaival mondtak áldást a fiatal halottra.

Ez Percezel Mór leánya: Irma volt.

Azok, kik ismerték, — azok, kik szerették, — azok, kiknek angyaluk volt e fiatal halott, nem fogják elfelejteni soha. Az erények, melyek nőt az emberek szemeiben, s az örök bírószeke előtt magasabbra emelnek a közönséges mértéknél: benne meg voltak mind. Angyal volt a szó valódi és legnemesebb értelmében, csak szárnyai hiányoztak. Most megkapta ezeket is.

Mikor a haza ege beborult, s szüléinek idegen országba kellett menekülni, még gyermek-leány volt. A család kis körét kivéve, idegen arcok közt

nőtt fel, idegen szót hallott mindenfelől. Nem szive-szerettei voltak, kikkel lép-ten-nyomon találkozott; azok messze, olyan messe laktak, amennyire a legéle-
sebb szem se, csak a gondolat ért el onnan. Ő nem kívánczozott ez idegen vi-
lágba. Családjáé maradt egészen; atyjáé, kinek homlokáról a honfibu föllegeit
üzte el derült mosolyával, anyjáé, kinek munkájában segített a megpróbálta-
tás e napjaiban; testvéreie, kiknek második anyjuk volt. Előkelő kérője akadt
külföldön. Nem ment hozzá; mert szive ide vágyott a hazába, s anyjának
szüksége volt még rá. Egyszer nagyatyját meglátogatni haza jött. Bár minden
a világon, — egyen kívül minden, — ide kapcsolta, visszasietett, amint tehette,
mert anyja nem nélkülözhető.

Végre engedett a boru, s Perczel családostól visszatért. A mult dicsősé-
gének, a valódi érdem elismerésének fényes órái következtek az ősz tábor-
nokra; családjára a boldogság verőfényes napjai. A szenvedés, megpróbáltatás
a multé volt már, csak emléke tünt elő ebből és annál édesebbé tette a jelent.
A jó leányra, ki annyit türt, mert oly nagyon szeretett, szintén elkövetkezett
a jutalmaztatás. Egy derék ügyvéd, G h y e z y G y u l a eljegyezte őt, s nemso-
kára elvitte volna a családból, melynek angyala volt

Ottfenn azonban máskép határozták. A boldogságot csak megizelitenie
volt szabad; nem arra született. Vannak ilyen áldozatai a sorsnak, választottai
a mennynek. Perczel Irma, junius ötödikén tüdővészben meghalt.

Ime a rövid élet rajza. Csupa szeretet és csupa türelem. Két drágakő,
mely a nő koronájának legszebbik éke. Halhatatlanná nem tesz senkit; de nem
is a halhatatlanság a nő hivatása. Hanem azok szívében, a kiket szeretett és a
kik szerették, irt hagy, melyet nem lehet többé betölteni. És ez egy nő életé-
nek legszebb emléke.

Másnap reggel hazánk legnagyobb fia, D e á k F e r e n c z, a deák-körben
összegyűlt képviselőket érzékeny és szép szavakkal hivta föl, hogy jelenjenek
meg a délutáni temetésen. Többek között ezeket mondá:

„Áldásul adta őt az ég szeretett szülőinek: hogy támaszuk legyen a szen-
vedés nehéz napjaiban, s enyhítse a száműzetés keserű könnyeit. Az Isten ma-
gához vette a szelid angyalát, s most egy angyallal kevesebb van itt a földön
s egygyel több ott fenn az égben.“

A temetés délután hat órakor ment véghez. A koporsó el volt borítva ko-
szorukkal és virággal. Ha nem sokat élvezhetett a boldogságból, legalább ko-
porsójára rakták jelvényeit. E körül állottak a családon kívül a lesujtott apa
bajtársai: Klapka és Türr tábornokok; Lónyai, Mikó és Gorove miniszterek;
számos képviselő, köztük a ház elnöke és Deák. Fehér vállöves honvédek tar-
tottak fáklyákat, s a szomorú menetet alig belátható, megilletődött néptömeg
követte.

Áldás a fiatal halott poraira!

A hold.

A hold legközelebbi csillaga földünknek, és ezt évenként több mint 120 millió mértföldnyi utjában követi; ezenkívül naponként keletről, nyugotra forog a föld körül. E forgása azonban csak látszólagos és a földnek tengelye körüli forgása által idéztetik elő, de második forgása, az t. i. mely oly jelentékeny, hogy 4 hét alatt az ég egész terjedelmét, vagyis az állatkört átfutja, az nem látszólagos, hanem valódi.

Naponkénti látszólagos futásához a föld körül 25 óra kell, így tehát naponként 1 órával később kel föl. Négy heti futása alatt az állatkörben különböző időkben változtatja állását az égen, s hol magasabban, hol pedig alantabb látható.

A hold jobban eltér pályáján az aequatortól mint a nap, s a föld lakóinak igen jótékony, mert épen a hosszú téli esteken, és épen töltekor éri el úgy az északi mint a déli föld sarkon legmagasabb pontját, s egész éjen a láthatáron marad. A hosszú éjek idejekor a sarkvidéken minden 4 hétben 10—12 nap látható, s épen akkor, midőn legjobban világít; és télen bizonyos időben le sem nyugszik.

A hold is mint a föld egy gömbölyü tömeg, mely a naptól nyeri világát, s különböző változásai csak onnan magyarázhatók meg, hogy körülbelül 4 hét alatt megkerüli a földet.

A hold legnagyobb távolsága a földtől körülbelül 54,681, és a legkisebb 48,020 mtfld; átmérője 465 kerülete 1460 mrtfld.

A holdon mindég ugyanazon sötét foltok láthatók, s így mindig ugyanazon egy oldalát fordítja felénk, tehát a föld körüli forgása alatt csak egyszer fordul meg saját tengelye körül.

A hold felületén ép úgy mint a földszinén, hegyek, völgyek, hegy-lán-czok, és lapályok vannak, de oceanja avagy nagyobb kapcsolatban álló tengere nincs a holdnak, légtögre ellenben van ép úgy mint a földnek. A föld közeledésénél fogva a holdnak különös befolyást tulajdonítottak arra, s nem tagadhatni, hogy vannak jelenségek, melyeknél ez be is bizonyul pl. a tengerapály és dagály. Azonban sok olynak is tulajdonítják, mire semmi befolyása sincs: így az időváltozás, mely ujhold vagy holdtöltekor történék. Némelyek a vetés és plántálásnál is a holdra figyelnek.

Hogy az emberi testre egészséges vagy beteg állapotban semmi befolyással sincs, azt az orvosok állítják; annyi azonban igaz és azok, kik tengerparton vagy oly folyónál laknak, hol az apály és dagály észrevehető, tudhatják, hogy ott a betegek nagyobb része apálykor, és igen kevés dagálykor hal meg.

H. MARISKA.

TARTALOM: A gyermek és a lepke. Majthényi Flóra. — Az árva fiú. (Dráma.) (Folytatás) — Rolánd Bernát. (Elbeszélés.) (Vége köv.) — Az üveg készítés. H. Mariska. Ilonka szünórái. Kálmán diák szünórái. — A hold. H. Mariska. — A borítékon: A „Méhecske“ előfizetési felhívása. — Képtalány. — Számrejtvény. — Megfejtők névsora.

Magyar Tóth Piroskai

Munkásság és szorgalom.

I. évi folyam. 29. szám. 1868. június 14-én.

A

MÉHECSKE.

IFJUSÁGI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap 1 íven, színes borítókkal.

Szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SZ. KALOCSA RÓZA.

~~~~~

Előfizetési föltételek:

(helyben házhozordással, vagy vidékre postán bérmentve.)

Egész évre	6 ft. — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

Előfizethetni:

Helyben a szerkesztőségnél, papnövelde-utca 7. sz. 1-ső emelet.
Vidéken minden postahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

—————
PEST,

Nyomatott Noséda Gyulánál, Barátok-tere 8-ik száma alatt.

1868.

Vallásosság és erény.

Hazaszeretet és kegyeletesség.

Magyar Tóth Piroskai

M. H. F. S. K. E.

IRUSÁGI HETELAP

SZ. KALOGSA RÓZA

Előfizetési felhívás

„A MÉHECSKE”

ezimü ifjusági hetilap, második félévi foyamára.

Ha eddigi rövid működésünkre visszatekintünk, a bár tetemes anyagi áldozatokkal, de hű és lelkiismeretesen teljesített kötelesség megnyugtató öntudata tölti el keblünket. Az elvekhez, melyeket lapunk megindulásakor magunk elé tűztünk, hivek maradtunk. **Vallásosság, hazaszeretet, erény,** — ezek voltak jelszavaink s lapunk ifju olvasói annak minden sorából ezeket szívhatták magukba. Ezt lapunknak bármely ellensége is — ha ugyan lenne ilyen, — kénytelen bevallani.

Buzgó törekvéseink jutalma a szellemi téren nemis maradt el. Egyrészt szülőktől és gyermekektől egyiránt folyton kapunk leveleket, melyek megelégedésüket tolmácsolják lapunk felett, és ezt csak nemrégiben halmozta el több nagyobb lapunk oly dicséretekkel, melyeket idéznünk szerénységünk tiltja. Másrészt íróink is méltányolják törekvésünket, és méltánylásukat közreműködésükkel tanúsítják, mire nézve bátran mutathatjuk fel mindenki előtt lapunk félévi tartalomjegyzékét. **Annyi ösmert író nevét találja abban az olvasó, amennyit magyar ifjusági lap még eddig nem mutathat föl, két gyönyörű regényt Féval-tól és Conscience-től; három szindarabot, egy eredetit s két fordítottat; számos eredeti és fordított beszélyt majdnem mindnyáját ösmert nevű íróktól és írónőktől, kik közül legyen elég Major Bélát, Hollós Lászlót, Varga Jánost, Reményi Katalint, Majthényi Flórárt és H. Elmát megemlitenünk; adtunk minden számban költeményeket közlünk aeszthetikai czikkeket s ösmeretterjesztő értekezéseket a tudomány minden ágából; ezenkívül rändes három rovatunkban: Eszti néni látogatásai — Ilonka szünórái és Kálmán diák szünórái a gyermekeket érdeklő ujdonságokat, eseményeket mondtunk el vonzó, mulattató modorban. Boritékunk leveleket, különféle talányokat s érdekes apróságokat tartalmazott.**

Ily tartalom mellett sem dicsekedhetünk elegendő számu előfizetővel s lapunk fenntartása eddig is tetemes áldozatokba került. Mindennek daczára az ifjuság érdekében elhatároztuk még egy félévig fenntartani azt, ha tán méltányolva olvasóink buzgó törekvésünket s ennek látható eredményét, szinte némi buzgóságot fejtenének ki a Méhecske terjesztése körül. Mi ígérjük, hogy ezután kétszeres törekvéssel fogjuk kiérdemelni olvasóink pártfogását, miről egyébiránt kezeskedik a fiókunkban kiadásra váró sok jeles do'gozat. Ezenfölül még egy áldozatra is szántuk magunkat; nevezetesen;

lapunk minden hónapban adni fog egy-egy gyönyörű olajszin-nyomásu képet, melyet még egyetlen magyar lap sem adott előfizetőinek.

Mutatványul egy ilyen lapunk 25-ik száma mellett küldetett szét. Ha pedig az előfizetők száma oly mérvben növekednék, hogy ez lehetséges lenne, szándékunk minden számban adni fametszetet is. Ez ígérötünk teljesíthetése egészen a t. cz. közönségtől függ.

Minden kedvezmények dacára lapunk előfizetési ára a régi maradt, t. i.
 junius — decemberre (7 hónapra) - - - - - 3 fl. 50.
 junius — novemberre (6 hónapra) - - - - - 3 „ —
 junius — augustus (negyedévre) - - - - - 1 „ 50

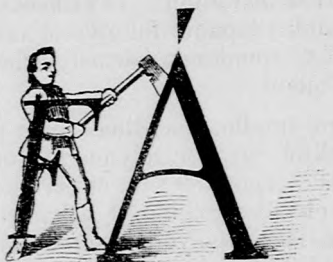
Hat előfizetőt gyűjtőnek tiszteletpéldány jár.

A három legtöbbet gyűjtő három drága díszkötésű munkát fog kapni, a gyűjtők névsorát, lapunk júliusi számaiban közölni fogjuk.

Az előfizetési pénzek hozzám (Papnövelde utca 7 szám) küldendők.
 Pest, 1868 májusban.

Sz. Kalocsa Róza.

K é p t a l á n y.

Megfejtési határidő július 12-ike.

S z á m r e j t v é n y.

D. A-tól.

	7	2	12	Menni szokott szájról szájra
		16	6 18	Fényözönt áraszt a tájra.
7	4	5 14	15	Van elég a esatatéren
		18 11	3	Jele a tiszta szemérem.
1	8	9 6	14	A mozgó pont nyomán támad.
		3 17	10	A hajó itt lel nyugágyat.
		7 13	12	Vonó hangszer fő kelléke.
		1—18		Óhajunk teljesülése.

Megfejtési határidő július 12-ike.

A huszonharmadik számban levő betűrejtvény értelme:

„Méhecske.“

Megfejtették: Székely Ilona, Székely Malvin, Székely Jankó, Petrovits Judit, Petrovics Ilona, Jezovits, Viola, Massiczay, Irma, Vitalis Gizella, Milecz Klára, Markó Gusztáv, Hankó Gizella, Baranyay Géza, Baranyay Mariska, Frankl Kataliu, Burtik Erszike, Damokos Árpád, Sinkovics Aurél, Sinkovics Kata, Simó Vilma, Szilágyi Anna, Tandler Nina, Katz Csiczelle, Katz Eszti, Schwarez Csiczelle, Sándor Klára, Huszka Mariska és Agnes, Krucsay Mari és Róza, Pallaghi Ilka, Mildner Camilla, Fröhlich Vilma.

12 1906 7 11 12 13 14 15 16 17 18
 székely ilona